

forbindelse kom man ikke uden om at se på skolens indhold. Skolen måtte og skulle tage hensyn til børnenes vidt forskellige evner og anlæg og indrette undervisningen herefter.

I venstre var der delte meninger om en udvidelse af undervisningspligten, men *P. E. Eriksen* (V) fastslog, at der var et stort flertal imod en sådan udvidelse. Han understregede værdien af frivillighedens princip og fremhævede i den forbindelse de resultater, der allerede var opnået efter skoleloven af 1958. Af de ca. 10 pct. der ikke fortsatte efter det 7. skoleår, var der adskillige, der vendte tilbage til en undervisning på efterskoler, ungdomsskoler eller private skoler. Først når man havde analyseret årsagerne til, at denne lille gruppe ikke fortsatte, og havde undersøgt, hvordan man kunne hjælpe de skoletrætte med tilpasningen, kunne man begynde at tale om udvidet undervisningspligt, og så var det forhåbentlig helt overflødigt.

Holger Hansen (V) talte for et mindretal i partiet. Det var hans og mindretallets opfattelse, at man burde stræbe imod en udvidelse af undervisningspligten. Man skulle søge denne beslutning ført ud i livet i den takt, det var muligt ud fra såvel økonomiske som lærermæssige og pædagogiske hensyn, men så hurtigt, som det under hensyn til disse faktorer var muligt. Forslaget var nok kommet for tidligt. Der måtte gives befolkningen lejlighed til at drøfte de spørgsmål, som var trukket frem i betænkningen, inden folketinget tog stilling.

Svend Haugaard (RV) fastslog, at også hans parti var delt i denne sag. Uenigheden gjaldt alene spørgsmålet om tvang eller frivillighed. Ønsket om den bedst mulige uddannelse deltes af alle. Der var for ham ingen tvivl om, at frivilligheden havde været den store inspiration for den hidtidige udbygning af videregående skoleundervisning og for tilslutningen hertil. Man skulle udbygge skolen, gøre den spændende og fristende, så den kunne anspore til forpligtende selvvalg, men ikke gribe til tvang, hvor det lykkedes bedre i frihed.

Bernhard Bawnsgaard (RV) fastslog som taler for den anden del af partiet, at der ikke var tale om at indføre nogen ny tvang, men alene om, hvor lang den allerede eksisterende undervisningspligt skulle være. Han anbefalede en forlængelse af undervisningspligten til hjælp for de børn, der ikke i dag fik en tilstrækkelig lang undervisning, så de havde lige så gode chancer som deres kammerater, når de skulle ud i erhvervslivet. Som forudsætning krævedes imidlertid et bredt tilbud, penge til nyt undervisningsmateriel, flere lærere, flere bygninger og adgang til dispensation.

Gunhild Due (SF) fastslog, at socialistisk folkeparti kunne give tilslutning til øget undervisningspligt og ikke mente, at sagen burde udsættes. Også hun understregede, at tilbuddet af skoleformer måtte være varieret, så de børn, der trængte til at skifte skoleform, fik mulighed derfor. Man måtte arbejde videre med nye undervisningsformer, eksperimenter og forskning. Målet måtte være en 10-årig udelst skole med mange tilvalgsfag og muligheder, mindre klasse-